

Lov og i en Paragraph som denne. Hvad forstaaes der ved den egentlige Sjælesbørgervirk-somhed? Jeg kan ikke derved forstaae Andet end den Virksomhed, som gaaer ud paa christelig-t at paaminde og advare, trøste og styrke hverandre i Livets vigtigste og helligste Anlig-genber; men en saadan Gjerning hør enhver Christen Ret til at udføre, og det er endog saa enhver Christens Pligt at udføre den mod sin Næste. Saaledes forstaaer jeg, og saaledes troer jeg ogsaa, at Kirken forstaaer Ordet om de Christnes almindelige Præstedømme. Men netop denne Ret og denne Pligt tages fra de Medlemmer, der blive valgte til Menigheds-raadene. Det er ret karakteristisk for den hele Betragtning af Sagen. Man opretter denne nye Institution, man lover sig en heel Deel Godt af den, man venter at finde christelig-sindede Mænd til at varetage den; men den Ret, som enhver anden Christen som Christen har mod sin Næste, den tør man ikke overdrage til disse valgte Mænd, de alene skulle være udelukkede fra den, dem alene skal det være forbudt at udøve den. Nu siger man maastee nok: Nei det er ikke Meningen deraf; som Mennesker og som Christne have de deres fulde Ret, men som Menighedsraader maae de ikke have den. Men jeg gad rigtignok vide, hvem der kan i Sandhed trække denne Grændse og gjøre denne Afskillelse, hvem der saaledes kan dele en Person i To, i Mennesket N. N. og Menighedsraaden N. N., og jeg gad vide, om Rogen kan trække denne Grændse og sige: Det og det har han Ret til, det kan han gjøre som Menneske og Christen, men det har han ikke Ret til, thi det har han gjort som Medlem af Menighedsraadet. Jeg troer rigtignok, at man ved en Bestemmelse som denne ikke opnaaer Andet end at friste Folk til med Loven i Haan-den at vise ham Øren, naar han kommer, og maastee friste ham selv til at aasstaae fra en Gjerning, som han ellers gjorde frivilligt og med Glæde. Den ærede Ordfører sagde ved

2den Behandling om et Tillæg, der var fore-slaaet til Loven, at naar det blev vedtaget, kom det til at staae som en Front over hele Loven; men for mig staaer det saaledes, at hvis disse Ord komme ind i Loven, kommer denne § 14 til at staae som en Parodi paa hele Loven. Skulle vi derfor endelig have en saadan Hen-sigts- eller Formaaelsparagraph, saa foretrækker jeg den forrige § 14, thi den havde vel ikke de runde og fylbige Udtryk som denne, men saa var den ogsaa fri for et saadant Udtryk som det, jeg har paaanfet.

Nørgaard: Ja, om man kommer saa-vidt med dette Lovforslag, at det kan blive til Lov, skal jeg ikke udtale mig om nu. Det vil derimod være i den ærede Forsamlings Erin- dring, at jeg ved anden Behandling af Sagen tillod mig at udtale, at naar man overhovedet skulde have en Lov om Menighedsraad, vilde jeg nødtigt have, at de her omhandlede Bestem-melser, der indeholdtes i Ministerens Udkast og nu i Minoritetens Forslag, skulde gaae ud af Loven. Jeg fandt, at det var en saa smul Anviisning, der laa i de Ord, der vare brugte i det oprindelige Udkast, at jeg troede, at det vilde have en helbig Indflydelse paa de Mænd, som skulde virke i Henhold til Lovens Bestem-melser, at disse Ord ikke burde savnes. Den ærede Ordfører har nu udtalt, at det, som er bragt i Forslag af Mindretallet, er kun en Udfyldning af, hvad der blev vedtaget ved an-den Behandling. Ja, det er ganske vist; men jeg seer rigtignok noget Mere deri end en blot Udfyldning af en og samme Mening eller Ret-tighed, thi for mig staaer det saaledes, at det, som her er foreslaaet af Mindretallet, giver Menighedsraadet en ligefrem Ret i flere Til-fælde, hvorefter det, der tidligere er vedtaget, kun giver det Ret til at ønske Noget. Deri ligger en meget væsentlig Forskjel.